

Historien om Daniel

Dareios besluttede at indsætte satraper over kongeriget, hundrede og tyve fordelt over hele riget, og over dem tre rigsråder; Daniel var en af dem. Satrapperne skulle aflægge regnskab til dem, for at kongen ikke skulle lide tab. Daniel udmærkede sig frem for de andre rigsråder og satrapperne, fordi han havde en fremragende ånd, og kongen havde til hensigt at sætte ham over hele kongeriget. Da søgte rigsråderne og satrapperne at finde noget at anklage Daniel for i hans forhold til kongedømmet. Men de kunne ikke finde nogen fejl at anklage ham for; han var pålidelig, og der fandtes ikke nogen som helst forsømmelighed eller fejl hos ham. Så sagde mændene: »Vi kan ikke finde noget at anklage denne Daniel for, medmindre vi finder noget imod ham i hans religion.«

Nu skyndte rigsråderne og satrapperne sig til kongen og sagde til ham: »Kong Dareios leve evigt! Alle kongerigets rigsråder er blevet enige med fyrsterne, satrapperne, ministrene og statholderne om, at kongen bør træffe beslutning om, at der udstedes følgende dekret: Den, der i de næste tredive dage beder til andre end dig, konge, hvad enten det er til en gud eller til et menneske, skal kastes i løvekulen. Derfor, konge, udsted dekretet, og lad det udfærdige skriftligt, så det i henhold til medernes og persernes uigenkaldelige lov ikke kan ændres.« Så lod kong Dareios dekretet udfærdige skriftligt.

Da Daniel fik at vide, at skrivelsen var udfærdiget, gik han hjem. I tagværelset havde han åbne vinduer, der vendte mod Jerusalem, og tre gange om dagen knælede han og bad til sin Gud og takkede ham; sådan havde han altid gjort. Nu kom disse mænd farende ind og fandt Daniel, mens han bad til sin Gud og påkaldte ham. Derpå trådte de frem for kongen og sagde med henvisning til det kongelige dekret: »Har du ikke skriftligt udstedt dette dekret: Den, der i de næste tredive dage beder til andre end dig, konge, hvad enten det er til en gud eller til et menneske, skal kastes i løvekulen?« Kongen svarede: »Det står fast i henhold til medernes og persernes uigenkaldelige lov.« Så sagde de til kongen: »Daniel, der hører til de bortførte fra Juda, retter sig ikke efter dig, konge, og efter det dekret, du har udstedt skriftligt. Tre gange om dagen beder han sin bøn.« Da kongen hørte det, blev han meget ilde til mode og satte sig for at redde Daniel. Lige til solnedgang anstrengte han sig for at hjælpe ham. Men disse mænd skyndte sig igen til kongen og sagde til ham: »Du skal vide, konge, at efter medernes og persernes lov kan intet dekret, som kongen har truffet beslutning om, ændres.« Så befalede kongen, at de skulle hente Daniel og kaste ham i løvekulen. Men kongen sagde til Daniel: »Måtte din Gud, som du uophørligt dyrker, redde dig!« En sten blev bragt hen og lagt over kulens åbning, og kongen forseglede den med sin egen og med sine stormænds seglring, så der ikke kunne ske nogen ændring i Daniels situation.

Derpå gik kongen tilbage til sit palads. Han tilbragte natten fastende, sendte ikke bud efter nogen medhustru og kunne ikke sove. Tidligt om morgenen, ved daggry, stod kongen op og skyndte sig ud til løvekulen, og da han nærmede sig kulen, råbte han bekymret på Daniel. Kongen sagde til ham: »Daniel, den levende Guds tjener, har din Gud, som du uophørligt dyrker, kunnet redde dig fra løverne?« Da svarede Daniel kongen: »Kongen leve evigt! Min Gud sendte sin engel; han lukkede løvernes gab, så de ikke kunne gøre mig noget; det var, fordi han fandt mig uskyldig. Heller ikke mod dig, konge, har jeg forbrudt mig.« Kongen blev meget glad og befalede, at Daniel skulle løftes op af kulen. Og da Daniel var blevet løftet op af kulen, kunne man se, at han ikke havde lidt nogen skade, fordi han havde støt på sin Gud. Derpå befalede kongen, at de mænd, som var kommet med anklager mod Daniel, skulle kastes i løvekulen sammen med deres koner og børn. Og knap var de nået til bunden af kulen, før løverne kastede sig over dem og knuste alle deres knogler.

Derpå sendte kong Dareios en skrivelse ud til alle folk, stammer og tungemål, som boede over hele jorden: »Vær hilset! Jeg udsteder hermed en befaling: I hele mit kongerige, så langt mit herredømme rækker, skal man frygte og skælve for Daniels Gud.

Daniels Bog, kap. 6